

reti kodu ligidalle. Et nüüdse pruutpaari wahel selle juures ühe kâsi mõni kord teise omase juhtus ja siis dige soojalt teist waotas, et mõni kord ja nimelt Jumalagajâtmise juures musu matsatas, ega mull seda ei ole asja jutustada, see oli ju noorte inimeste eneste asi. See pidi ju sala sündima, sest asi ei pidanud enne kellegi muu kõrwa puutama, kui Maret wanematega oli räägitud.

Maret läks kodu ja jättis wârawa all Mardiga Jumalaga ja andis talle kätt, nagu ei oleks midagi sündinud. Seda Jumalagajâtmist oli aga ometi üks näinud ja selle üle wihaстанud, ja see oli peremees Jaak, kes Maretis isaga õuue pâäl juttu nähti ajawat.

„Tere ka, Maret,“ ütles Jaak, kui Maret õue astus.

„Tere tere,“ wastas Maret ja läks läbi õue tuppa.

Jaak oli ka ära märkanud, et Maret punasem näost oli kui muidu. Peagi arwas ta, et ehk midagi on sündinud. Wiist oli, nii arwas ta, Mart talle mõnda isiaralist asja

kõnelenud. Ta meel sai pahaks ja süda sai tâis, aga ta ei näidanud oma meelepaha mitte. Ta oli Maretis isaga põllutõõ üle rääkinud, aga ta nõuu Dru talusse tules oli hoopis teine olnud. Nüüd rääkis ta edasi järgmisel wiisil:

„Kuule, Dru peremees, mull oli ka üks asi siia tulla.“

„Ütle aga asi ära,“ wastas Maretis isa.

„Nagu tead,“ ütles Jaak dige toredaste, „olen mina peremees. Ma olen nõuuks wõtnud naest wõtta. Lûdrukuid saaksin ja leiaksin ma küll, kes mulle tuleksiwad, minu pârast iga sõrme pâäle kümme tükki. Kas tead, Dru peremees, kümme tükki iga sõrme pâäle! Aga ma — ma ei taha neid.“

„Kas siis juba mõne oled leidnud, keda sa tahad?“ küsis Dru peremees.

„Olen küll leidnud,“ wastas Jaak, „ja kas tead, kes see on? See on sinu tütar Maret. Seda tahan küll naeseks saada. Ega sull ometigi midagi selle wasta ei ole. Minul on perenaest waja ja sinul on muidugi juba